

Derfom det var nødvendigt for at faae Sammenhæng i Bestemmelserne, saa kunde man maaffee gjøre det, men det er altid noget Eget; man vlerer ikke saaledes at give ordret afstrevne Grundlovsbestemmelser ny Lovskraft. Ny derimod er Sætningen „saalænge ingen Finantslov har været fremlagt, betragtes Rigsdagen som overordentlig.“ Uden den ærede Rigsdagsmands tidligere givne nærmere Forklaring tilstaaer jeg, at det ikke egentlig var let at gjætte Hensigten med dette Tillæg; efter den nærmere Forklaring, som er givet, seer jeg, Meningen skal være den, at det ved Lov skal fastsættes, at naar den aarlige ordentlige Rigsdag traadte sammen, enten sammenkaldt af Kongen eller umiddelbart i Kraft af Grundlovens Bestemmelse, fordi Kongen ikke havde indkaldt Rigsdagen forinden den Tid, da den ifølge Grundlovens § 45 kan træde sammen, skulde Finantslovsforlaget strax komme frem, uden netop at være sat paa Dagsordenen, idet Kongen først, naar det var skeet, skulde kunne benytte den ham efter Grundlovens § 26 tilkommende Ret til at udsætte den ordentlige Rigsdags Møder paa bestemt Tid, dog uden Rigsdagens Samtykke ikke længere end paa 2 Maaneder. Jeg skjønner, som sagt, ikke, at denne Tanke kan siges at ligge i Sætningen, som den staaer skrevet i § 1, men dette er i alt Fald atter en formel Indvending, der ikke er altid afgjørende, thi Sætningen kunde jo omskrives saaledes, at Tanken fik et tydeligere Udtryk; Spørgsmaalet er, om Tanken er rigtig, og man kan da først optaste det Spørgsmaal, om den i og for sig er rigtig, og dernæst, om den har Hjemmel i vor Grundlov.

Naturligviis falde disse Spørgsmaal noget sammen, thi det, om den i og for sig er rigtig, kan jo kun bedømmes i Sammenhæng med Grundlovens øvrige Bestemmelser om Rigsdagens Sammentræden og om Kongens og Rigsdagens Forhold i saa Henseende. Jeg tilstaaer, at den hele Dpfattelsesmaade, Forslagsstilleren her har villet gjøre gjældende, er mig meget paafaldende; det er mig meget paafaldende, at han virkelig, uagtet Grundlovens samtlige Bestemmelser, har meent, at der skulde behøves noget Værn mod en for stor Brug, altsaa en Misbrug af den Kongen ved § 26 hjemlede, saare indskrænkede Ret til at udsætte den ordentlige Rigsdags Møder, og naar den ærede Rigsdagsmand meente, at der behøvedes et saadant Værn, saa er det mig atter paafaldende, at dette Værn blot skulde ligge i et Bud om Forelæggelse af Finantslovsforlaget. Det første er mig paafaldende, fordi det jo dog er indlysende, at Kongens Myndighed i denne Henseende, saaledes som den er bestemt ved Grundloven, i alle Maader er saare begrændset: den er begrændset ved Forholdets Natur, ved Nødvendigheden af en Finantslov, og den er begrændset ved positive Lovbud, og Ingen skal vistnok kunne paastaae, at det er nogen stor Udsættelsesmyndighed, som Grundloven hjemler. Det forekommer mig, at allerede den korte Erfaring, vi have havt, maa have piist, at der her ikke paa nogen Maade kan være Spørgsmaal om ad den Vej at gaae Rigsdagens Ret for nær, men der er Spørgsmaal om praktisk at komme igjennem, hvor Tiden bliver noget knap og maaffee ikke flaaer til.